

**ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ФАРКОВО МОТАНЕ**

chitanka.info

03:00 часа; 19 ноември 2004

Лошо спя наопаки; то кое ли ми е хубаво като не е на лице, та и спането — болят гърдите и трудно дишам.

Сега уж спях нормално — по очи, на дясната буза; левите ръка и крак сгънати под транспортир, на деветдесет и пет градуса — да не си мачкам сърцето; така учеха в казармата. И пак ми е едно — опако.

Спя на половин тухла от Булката.

Четиридесет и кусур години спяхме нос до нос и обратно, както и нос връз нос и обратно; отскоро — пак нос до нос, но на половин тухла разстояние. Леглата ни са огледално допрени около стена от половин тухла, между съседни спални, да не си пречим на съня; щото по никое

време съм висел пред компютъра, сумтял съм, почесвал съм се не знам си къде; тя пък хрупала ябълки по късна доба; знаем какъв е звукът от хрупана ябълка — като кога зобят кон; будуваме когато нормалните хора спят; спим когато ни се доспи — нали за това се борихме, я! А и съм посягал — таман се била унесла.

Да, бе! Необорими доводи! Добре, че не положи, както го пише в приказките, двуостър меч помежду ни в брачното ложе — половин тухла, колко му е!

Права е — нощем като прелиства вестник, сякаш разтоварват ламаринени листи; таман се унасям и дангър-лангър. Не, че сега не се чуваме; половин тухла колко му е, но е като милувка — едно нежно присъствие; под сурдинка и шумулка приспивно.

03:30 часа

Болката става непоносима, изглежда съм си прищяфъкнал нещо гръдната кошница... и защо ли ми се натрапи старият виц:

- Салито змряло!
- А, змряло! Ут' ко, бе!
- Ут фарк!
- Какой туй — фарк, бе?
- Фарк бе — тутун + шафрантия + ракия = фарк!

Нещо моят случай — вятър го вее на бяла кобила — нито тутун, нито шафрантия; ракийка — символично, винцето — уж полезно! Знае ли човек къде му е разковничето.

Цялата работа навярно ще да е, че сме от калпав материал правени-недоправени. Чурук — шуплив, похабен! Де кого срещна все за болести и илачи приказва: тоз починал, оня се канел; мре народът, не си поплюва; и не му пука... че и се будалка:

- Чу ли, Манчо починал!
- Затова ли тъй рядко го срещам напоследък...

Стари вицове! Ние да не сме млади.

Не ми е работа, и то точно сега, да анализирам в детайли творческия процес и евентуалните проблеми, които е имал легитимният Създател, както и да го наричат — конкретно при изработване на модела за възпроизводството на Человечеството. От една страна е бил улеснен — спестил си е творческите мъки в търсене на концепция, стил и ниша в дебрите на дизайна — който навярно още се е лутал в пред-пред-примитивизма. Щото, казано е, че Адам — Първият човек е създаден по образ и подобие Божие... ще рече — чисто занаятчийска работа, копие, а не творчески изстрадан уникат, какъвто е случаят с предните изобретения — слънце, луна, ден, нощ, суша, вода, зверове, плодове и прочие необходимости от първа и втора ръка.

Освен това Дядо Божи бил вече на възраст — тук-там е изографисан като благообразен старец с дълга бяла брада; не може да не му се е отразила андропаузата. Иначе защо ще тръгне да прави човека от инертни материали, а не по нормалния начин, нали пак опираме до образ и подобие. Не ще му са били чужди тия възпроизводствени манипулации.

Инертният материал — пръст из земята, за който е запознат с технологията, е ясно, че не всяка пръст става за съответното нещо. Има жълтопръстница за тухли, каолинова пръст за порцелан, бокситова — за алуминий, чернозем за ниви, песькиня за лозя, както и компост за торови саксийки.

В Абисиния, ритуално, дни наред масово ядели някаква сладка бяла глина, копана от свято място — абе, разни чешити пръст има по света.

Тази, с която се вае-скулптира, също е бяла глина (има и кафява), но не е сладка; което не и пречи да извайва нежни и сладки, например, дамски интимности; да не влизам в подробности точно Сега.

Не е така просто — пръст и водица равно на калчица; давай да ваеме.

Правилно избраната глина се прочиства, меси дълго и грижовно, втасва с дни и тогава чак е готова да се изяви Творецът. Продължителен процес е и имам пълното основание да подозирам, че Господ Бог, с тия форсирани срокове, а и преумора, накрая е претупал изкусуряването на човека. Достатъчно е да се вгледаме и ще видим това човечество как бъка от кусури, болезки разни и дори там където всичко изглежда като супер качество, да го щипнеш по бузките, тъпкано с екстри, отвътре

нещо го гризе, избиват скрити дефекти: я камъче ще се окаже където не бива, я мехури разни пълни с какво ли не, я цели гръдни жаби са се завъдили и крякат ли крякат досадно; и раци — какви ли не породи зимуват, че и летуват където най-малко ги очакваш.

Това от още во начале, много преди словото!
Все по ми е лошо...

*Очи тъмнеят, болка се люшка,
ръка от рамо ми тръпне вдървена —
като, че ли верната пушка —
и тя май на две строшена!?!*

Това сега го съчиних; много е оригинално — да не го види Бай Ботьов, да ми завиди! Какво ли имам предвид с пушката!

Симптомите си ги имам — прединфарктно състояние! Без паника, а и много важно! Никой не е забил колец на този свят; шейсет и седем лазарника — да не са малко; колко набори си отидоха и — нищо. На мойта — приятелките й все вдовици.

Вдовиците живеят по дълго от съпрузите си!

И какво от това! Кой ще им го признае.

То зависи и от вдовицата, де! Има вдовици и вдовици. Като овдовеят и мине там един период от кумова срама, по-засуканите от тях започват да си обръщат внимание. Повечко внимание! Това — прически, масажи, маникюри, педикюри, тонизиращи кремове и балсами...

И току виж — някой... да не казвам какъв... мухлю... току се хване на червейчето. А има и тлъсти червейчета. И попови прасенца. По-палавите вдовици и по-заможните го удрят на лайф — на живот.

Гледали сте „Веселата вдовица“, нали? Да са живи и здрави — на когото каквото му е писано. Няма да завиждаме. Малко ли са теглили покрай нас. Полага им се компенсация някаква, да не ставаме чак такива егоисти.

Да видим какво става сега с мене.

Ще се консултирам с ПеКо — персоналният ми компютър, интернетно — да не се обиди ако го пренебрегна в такъв сюрреалистичен, за мене, момент; щото ми е един обидчив, та чак притеснителен.

Веднъж какво го бях игнорирал, не се допитах за нещо си, ли беше, какво беше. Като се фръцна този ми ти ПеКо; притъмня му гневно монитора, захвърчаха кардиограмести синусоиди и заби нанейде си.

Вместо живописиста на Есенния Парижки салон, ми пробутваше руски порносайтове и най-безцеремонно твърдеше, че художникът Барон не е никакъв художник, а всъщност е някоя си твърде популярна в определени среди Настенка, с гръдна обиколка и такава на ханша — едипакви си; и само за петдесет долара изпълнявал пълна програма.

Оттогава се съобразявам с ПеКо, глезя го като редовно му размагнитвам монитора и го лъскам с широка гама ароматизирани стъклоочистители. Още по-редовно изпразвам кошчето с бракувана информация и го прочиствам антивирусно.

В Интернетно отношение си имаме още, макар и дребни, разногласия. Може да ти изкара нервите с глупави шеги; от рода на — да ти прати писмото наполовина натракано До или На съвсем друг адрес, да се чудят що за кукуригу съм. И ми пробутва едни спамове — паразитни писма-реклами с прозрачни компроматни намеци — защо докато бях млад не ми рекламираха разни виагри и прочие втвърдители, а сега ми задръстват пощата с какви ли не примамливи предложения. Както и да е; дано се държи прилично, че окъснявам.

Я виж ти — колко много текстове за инфаркти, прединфаркти, слединфаркти има... и на разни езици. И всичките в един глас, хорово — гракнали: фарк, та фарк! От ясно, та по-ясно! Фарк! Значи и ПеКо така мисли! Какво...

— Мотай се, мотай се и ще ми гледаш екрана от някое облаче, там горе — се святна ПеКо. — Събуждай Булката и звъни на 150! Да видим коя ще дойде по-напред — Бърза помощ или Оная с косата. Ама, ха, пипниви хора, шъ'знайш!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.